

## **Carta del Prelat (gener 2007)**

Carta de monsenyor Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. El tema central és la pau: "Quina pau deixem en les ànimes? Poden afirmar que les estimem?", es pregunta el prelat.

08/01/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Durant el temps de Nadal, l'Església ens recorda en diverses ocasions que

en el moment més important de la història, quan Déu fet home va venir al món, un càntic d'alegria va ressonar en els cels: *Gloria in altissimis Deo, et super terram pax in hominibus bonæ voluntatis* ( Lc 2, 14). L'himne dels àngels palesa que la glòria de Déu i la pau a la terra són realitats que van unides. Cridant-nos a participar en la seva vida íntima, el Senyor ens ha incorporat a la comunió infinita d'amor existent al si de la Trinitat. Per això, Déu Pare va enviar el seu Fill al món; i, després, el Pare i el Fill ens van enviar l'Esperit Sant. D'aleshores ençà, i fins al final dels temps, a través de l'Església, que és la família de Déu a la terra, vessa el seu amor, el seu goig i la seva pau.

Precisament avui, 1 de gener, se celebra la Jornada Mundial de la Pau: un dia molt adequat per a suplicar al Senyor que infongui aquest do celeste en cada cor i en la societat. Com recordava el Sant Pare al

principi de l'Advent, «la pau és la meta a la qual aspira la humanitat sencera. Per als creients, "pau" és un dels noms més bells de Déu, que vol l'enteniment entre tots els seus fills» (Homilia, 2-XII-2006).

El Crist va venir a enderrocar el mur que separava els jueus dels gentils, fent d'ambdós un poble nou (cfr *Ef* 2, 14-17) que servís Déu en justícia i santedat. Vingué a posar pau, «no només entre jueus i no jueus, sinó també entre totes les nacions, perquè tots procedeixen del mateix Déu, únic Creador i Senyor de l'univers» (Homilia a Efès, 29-XI-2006).

A aquest propòsit, el missatge pontifici per a la Jornada Mundial de la Pau porta enguany un títol molt significatiu: "La persona humana, cor de la pau". El Papa desitja subratllar que els esforços per promoure la pau al món, sempre lloables, resulten erms o poc duradors si no hi ha una

preocupació veritable per respectar en tots els homes i dones la seva dignitat. «Etic convençut —escriu— que respectant la persona es promou la pau, i que construint la pau es posen les bases per a un humanisme integral autèntic. Així és com es prepara un futur serè per a les noves generacions» (Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2007, 8-XII-2006, n. 1).

El Papa recorda les moltes conseqüències d'aquest principi fonamental: el dret a la vida i a la llibertat religiosa; la igualtat natural de totes les persones, reflectida en la salvaguarda dels drets humans; la necessitat de conrear la convivència i l'entesa entre gentes de religions, cultures i races diverses... Com a premissa indispensable, assenyala que la pau veritable és un regal de Déu i una tasca confiada als homes. Com a do diví, havia estat promesa als homes des d'antic, però només

amb el naixement de Jesucrist va ser enviada a la terra. « *Ecce pax non promissa, sed missa* », escriu sant Bernat. « Ara la nostra pau no és promesa, sinó enviada; no és diferida, sinó concedida; no és profetitzada, sinó realitzada. Déu Pare ha enviat a la terra com un sac ple de misericòrdia; un sac, diria, que es trencarà en la passió, perquè es vessi aquell preu del nostre rescat, que hi és contingut; un sac que, si bé és petit, està totalment ple. En efecte, "un nen ens ha estat donat", però en aquest nen "habita tota la plenitud de la divinitat"» (sant Bernat, *Sermó 1 en l'Epifania del Senyor* ). Agraïm a Déu la seva infinita misericòrdia, també en nom dels qui no l'han reconegut. I sentim la necessitat d'estimar totes les persones; pensem més en sant Josepmaria, a qui el món resultava petit.

Tanmateix, la pau és una tasca confiada als homes *de bona voluntat* ;

una bona voluntat que brolla del mateix amor que Déu ens té. El cant dels àngels, com sabeu, es tradueix més literalment així: "... i pau a la terra als homes que estima el Senyor". La tasca de fomentar la pau es posa en mans no només d'aquells que tenen responsabilitats directes en la gestió dels afers públics, sinó en les de tots els ciutadans sense excepció, segons les possibilitats de cadascun. Complim diàriament aquesta joiosa tasca d'entestar-nos a ser « *sembradors de pau i de joia* » — com li agradava de dir al nostre Pare — en els diversos àmbits de la nostra existència. Quina pau deixem a les ànimes? Poden afirmar que les estimem? Com resem per aquells que sofreixen?

El primer camp on cal conrear la pau es concreta en la pròpia ànima, on ha de regnar aquest do diví per a poder transmetre'l després als altres. Del cor humà prové el mal; però amb la

gràcia de Déu hi neixen també les coses bones que la criatura està en condicions de portar a terme. *L'home bo, del bon tresor del seu cor treu allò que és bo; i el dolent, del mal tresor treu allò que és dolent; perquè del que sobreïx del cor parla la seva boca* ( Lc 6, 45). Benet XVI afirma: «"Gràcia" és la força que transforma l'home i el món; "pau" és el fruit madur d'aquesta transformació» (Homilia a Efès, 29-XI-2006). Es requereix, però, la col·laboració lliure de la persona en el projecte diví de salvació. I com en el cor resideix en darrer terme la causa dels conflictes, d'aquí es deriva la necessitat que cadascú lluiti decididament dintre d'ell mateix, per afirmar el regnat de Déu a la pròpia ànima.

És una veritat antiga com l'Evangelí, encara que desgraciadament molts no la coneixen o no la posen en pràctica. El Senyor va dir: *No us penseu pas que hagi vingut a portar*

*pau a la terra; no he vingut a dur pau, sinó espasa ( Mt 10, 34).* Parlava de la lluita contra el pecat, pressupost indispensable de la pau veritable.

Quan hi ha tenacitat de debò per eradicar l'herba dolenta del pecat i per identificar-se amb el Crist, l'existència del cristià es converteix en la terra bona on poden germinar les virtuts que fan possible la convivència, plena de caritat i de pau, entre persones dels ambients més diversos. En aquest sentit, Benet XVI afirma que «a més de l'ecologia de la natura hi ha una ecologia que podem anomenar "humana", i que per al seu torn requereix una "ecologia social"». I afegeix: «És urgent (...) l'esforç per obrir pas a *una ecologia humana que afavoreixi el creixement del "arbre de la pau"* » (Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2007, 8-XII-2006, nn. 8 i 10).



Difonguem pertot arreu aquests anhels del Sant Pare. I, al mateix temps, amb cor gran, demanem perdó al Senyor i reparem pels pecats amb què l'ofenem nosaltres, i també pels qui l'ofenen en gran part del món mitjançant la promoció de comportaments contraris a la llei natural i, per tant, a la dignitat humana.

Amb l'any nou, celebrem la Maternitat divina de Maria, que constitueix l'arrel de totes les gràcies que el Senyor ha concedit a la nostra Mare. Acudim-ne a la intercessió curulls de confiança, posem en les seves mans la nostra lluita personal per arribar a la santedat i la nostra oració per la pau. Ella, *Regina pacis*, obtindrà de Jesucrist, *Príncep de la pau* ( *Is 9, 5*), aquest regal diví que tant anhelen les ànimes, l'Església, el món sencer.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de gener de 2007

.....

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-  
prelat-gener-2007/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-gener-2007/) (05/08/2025)